

KARJASEKIRI

PALVEPÄEVAKS JA PAASTUAJA ALGUSEKS

tuhkapäeval, 22. veebruaril 2012

„Õiglus ülendab rahvast, aga patt on teotuseks rahvahõimudele.” Õp 14:34

Armsad õed ja vennad! Kuivõrd mõtleme tänapäeval patule? Kuivõrd see mõiste meid kõnetab ja erutab? Ometi iseloomustab see inimese loomuvastast olukorda siin maailmas: lahusolekut Jumalast, Jumala käskudest üleastumist, jumalavastast eluhoiakut. Pole juhuslik, et kümme käsku algavad just nõudega tunnustada Jumala ainuvõimu: *Mina olen Issand, sinu Jumal, sul ei tohi olla teisi Jumalaid minu kõrval*. Kõik ülejäänud käsud ja eetilised normid tuginevad sellele eksistentsiaalsele alusele, saavad siit oma kehtivuse ja jõu.

Muretsedes ühiskonna moraalse käekäigu pärast soostutakse sageli dekalooigi üldinimlike põhimõtetega. Avalikkuses on kõlanud üleskutsed õpetada käsud selgeks vähemalt lastele või kleepida need kodus külmkapi uksele, et neid igal hommikul taas meenutada. Tunnistades rahva pattu, loetakse palvepäeval kümme käsku ette kõigis kirikutes. Kas aga teadvustame, et küsimus on esmajoones meie kokkukuuluvuses Jumalaga, meie usus? Patt ei avaldu üksnes seal, kus keegi valetab, varastab või abielu rikub, vaid esmajoones seal, kus Jumalas kaheldakse ja talle selg pööratakse.

Sellist fundamentaalset suhet Jumalaga väljendab ka apostliku usutunnistuse algus: *Mina usun Jumalasse...* Usk kätkeb ustavust, usaldust ja armastust. Tahe elada Jumalale meelepärast ei ole niivõrd kartuse, kuivõrd armastuse tagajärg, sest *armastus on Seaduse täitmine* (Rm 13:10). Usk käivitab meie sisemise moraalse kompassi, mida läheb tarvis mitte ainult üksikisikul, vaid kogu ühiskonnal. Laulik Taaveti sõnul on õnnis rahvas, kelle Jumal on Issand (Ps 33:12). Jumalatus ehk patt on aga teotuseks rahvahõimudele. Kas just taolist muljet pole me endast jätnud?

Õnneks oleme pääsenud materialismi Prokrustese sängist. Valitseb üldine religioossus, mida iseloomustavad kõikvõimalikud usuvoolud ja müstilised õpetused. Ometi oleme alles poolel teel, sest enamasti on tegu nähtustega, mis kuuluvad ebausuga valda. Apostel Pauluse määratluse kohaselt on nad „vahetanud tõe vale vastu ning austanud ja teeninud loodut Looja asemel.” (Rm 1:25) Animism ja loodusjõudude kummardamine võib olla lihtsaim lahendus postmaterialistlikule inimesele, kuid ise tehtud, individualistlik omausk ei küüni Ainujumalani ega tee olematuks pattu.

Vajame usaldust Jumala vastu, oma usku, mis on tema kingitus ja ilmutus, mis ühendab ja ülendab põlvkondi ja rahvaid. Palvepäev, tuhkapäev ning algav paastu- ehk Kristuse kannatamisaeg seab meid patustena Kõigekõrgema palge ette, mõistmaks, et õiglus ja õige olemine ei ole meie, vaid Jumala meelevallas. Tema halastus ja andeksandmine, mis Kristuses on ilmunud, puhastab meid kõigest patust, uuendab ja pühitseb. „Parandage meelt ja uskuge evangeeliumisse!” kuulutab Jeesus Markuse evangeeliumis (Mk 1:15).

Palvetagem siis, et see sõnum puudutaks meid igapäev ja kogu meie rahvast!

Andres Pöder
Peapiiskop